

[Arbejdsministeren.]

virksomhed får en medindflydelse, som står i rimeligt forhold til den kapital, der placeres i virksomhederne.

Jeg vil gerne for en ordens skyld føje til, at skulle forventningerne om en positiv holdning fra erhvervslivets side blive skuffet, og skulle der oven i købet blive tale om forsøg på, at man vil omgå reglerne eller unddrage sig deres virkning, så er det klart, at da må regeringen forbeholde sig sin stilling. Skulle vi f. eks. mod forventning komme ud for, at man ved selskabsretlige transaktioner, ved aktionæraftaler, ved indførelse eller udnyttelse af stemmeretsbegrænsninger el. lign. blive forsøgt direkte at modvirke hensigten med forslaget, vil regeringen naturligvis se sig nødsaget til at bremse sådanne bestræbelser, om nødvendigt med ny lovgivning, men jeg tror ikke, der bliver behov for det.

Må jeg til slut sige, at regeringen betragter dette forslag som et naturligt led i den udvikling i det danske samfund, som i de senere år har ført til en nyvurdering af lønmodtagernes stilling. Det er blevet erkendt, at lønmodtageren i kraft af sin indsats må have krav på at blive betragtet som en ligeberettiget partner, en medarbejder, der må have indflydelse på sin arbejdsplads, og som bør have del i ejendomsretten til den kapitaltilvækst, som jo er resultatet af den fælles indsats. Lovforslaget om lønmodtagernes medejendomsret og de forslag til nye regler om medarbejderrepræsentation i selskaber af forskellig art, som indeholdes i de i dag fremsatte lovforslag, betyder en væsentlig videreførelse af denne demokratiseringsproces, ikke en videreførelse i et stort spring, men skridt for skridt efter en ordning, der sættes i gang i et synes jeg behersket tempo. Alle parter, lønmodtagerne, erhvervslivet og det offentlige kan få tid til at vænne sig til at bruge dette nye redskab og til at indhøste erfaringer.

Det er som nævnt regeringens forventning, at alle folketingets partier gennem positive og konstruktive forhandlinger om dette forslag vil medvirke til at give lønmodtagerne en tidssvarende placering gennem en ordning, der samtidig vil være til gavn for det danske erhvervsliv, og som i øvrigt efter vor opfattelse vil være til gavn for hele samfundet.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Stæhr Johansen* til statsministeren:

„Er kirkeministerens udtalelser om den amerikanske præsident — fremsat på Vietnam-69-mødet i København lørdag aften og refereret bl. a. i tv-avisen — dækkende for regeringens indstilling?“

(Spm. nr. 105).

Skriftlig begrundelse.

Jeg ved, at mange har følt sig stødt over den måde, kirkeministerens omtalte den amerikanske præsident på, og også over, at det øjensynlig blev påstået, at præsidenten kun havde foretaget en optrapning af krigen. Jeg mener, det er rimeligt at give statsministeren anledning til at tage afstand fra de fremsatte udtalelser.

Stæhr Johansen: Som det fremgår af motiveringen for mit spørgsmål, er det særlig et bestemt afsnit af kirkeministerens tale på Vietnam-69-mødet, der har fået mig til at stille dette spørgsmål, fordi ministeren i talen karakteriserer Amerikas statsoverhoved som „en mand, der gennem 4 lange år har haft det i sin magt at gøre ende på vanviddet, og som i den samme periode kun har forstærket krigen og tragedierne.“

Mit spørgsmål går derfor ud på, om regeringen virkelig er enig i denne bedømmelse af et fremmed statsoverhoved, som netop har ført sit land til våbenhvile i den omtalte konflikt; jeg håber, at statsministeren kan dementere dette.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Kirkeministerens tale den 20. januar 1973 var jo båret af harme og forargelse over for krigen som sådan. Ministeren gav her udtryk for følelser, der havde genklang over hele landet, ja, over hele den vestlige verden. Man må også huske, at baggrunden for kirkeministerens tale var de voldsomme bombardementer, som fandt sted af Hanoi og Haiphong. Den blev holdt på et tidspunkt, hvor der stadig var bombardementer i gang.